

Edward van de Vendel

Toen kwam Sam

Met tekeningen van
Philip Hopman

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV

2011

De hond was er zomaar.

Hij stond aan het begin van de oprit, met zijn voorpoten in het grind en zijn achterpoten nog op de weg.

Kix lag in het gras. Het was zomer en hij las een grappig boek over een varken dat naar de film ging. Naast hem, op het blauwe kleed, zat zijn zusje Emilia te puzzelen.

Kix hoorde gesnuif. Heel zacht gesnuif.

‘Hé,’ zei hij, ‘moet je daar kijken.’

‘Ik ben bezig,’ zei Emilia.

‘Nee, echt,’ zei Kix, en toen zagen ze hem allebei: de witte hond.

De hond was groot en zacht en het leek wel of hij niet dichterbij durfde te komen. Of hij zich afvroeg of hij wel bij het goede adres was gestopt. Hij draaide zijn hoofd en snuffelde naar links, naar de paarden. Die keken niet op, ze aten hun hooi, ze hadden net nieuw gekregen – en daarna snuffelde de witte hond weer naar rechts, in de richting van Kix en Emilia.

‘Hallo hond,’ zei Emilia, ‘kom maar verder op het grasveld, hoor. Ik heet Emilia en dat is Kix.’

‘Dat snapt hij toch helemaal niet,’ zei Kix.

‘Wel,’ zei Emilia, ‘dit is een slimme hond.’

‘O,’ zei Kix.

Misschien had zijn zusje gelijk. De hond zag er helemaal niet dom uit. Maar er was wel iets anders aan de hand, iets wat Kix nog niet meteen begreep. Het dier kwam niet dichterbij, het stond nog steeds met zijn neus omhoog de lucht uit te proberen.

Kix kwam overeind en liep een stukje in de richting van het grind. Het leek of de hond daarvan schrok. Hij draaide zich half om. Nu kon hij elk moment weer weg, de straat op.

‘Kix,’ zei Emilia, ‘je moet voorzichtig doen. Ik wil een witte hond, ik wil deze, ik wil hem houden.’

Kix keek achterom, naar zijn zus, en riep: ‘Stil nou even!’

Maar dat deed hij misschien net iets te hard – want toen Kix weer voor zich keek, was de witte hond verdwenen. Ervandoor.

‘Het was een soort spookhond,’ zei Kix.

Ze zaten bij hun moeder in de auto. Emilia moest zwemmen, maar ze waren vroeg, dus ze konden eerst nog naar de supermarkt.

‘Een spookhond,’ zei Kix nog een keer. Er kwam geen antwoord. Emilia keek dromerig uit het raam en mama reed het parkeerterrein op.

Even later liepen ze tussen de schappen. Kix stuurde de kar en mama haastte zich door de winkel om de boodschappen te verzamelen. Emilia wilde in het zitje, maar dat mocht niet van Kix, want dan kon hij niet racen. Ze kregen ruzie, een beetje, het duurde maar kort. En toen ze bij de kassa kwamen zei Emilia: ‘Het was geen spookhond. Hij was echt.’

‘Dat weet je niet,’ zei Kix. ‘Dat weet je nooit. Misschien kwam hij uit een spookwereld met spookdieren. Misschien bestond hij helemaal niet en dus zagen wij iets wat niet bestond. En die spookwereld is wit, net als de hond, de maan is daar wit en de bomen en de gebouwen, en er zijn geen geluiden, je hoort alleen gehijg. Of gegil. Ja, je hoort gegil, maar alleen als het nacht is, en in de spookwereld van de spookdieren is het altijd nacht en ze hebben ook witte vleermuizen natuurlijk...’

‘Mám!’ riep Emilia. ‘Kix loopt te klieren! Hij maakt me bang!’

Natuurlijk geloofde Kix het zelf niet – dat van die spookwereld. En in het zwembad dacht hij allang weer aan andere dingen. Terwijl hij op Emilia's les wachtte, mocht Kix iets uit de spelletjesmachine trekken. Het was een hijskraantje van plastic dat je zelf in elkaar moest zetten. Kinderachtig eigenlijk, al was hij er nog best lang mee bezig.

Maar toen ze thuiskwamen stond hij er weer, op het grasveld, bij de weg: de grote witte hond.

Deze keer kwam de hond dichterbij. Hij was dus geen verschijning uit een spookwereld, hij was echt en waar. Mama, Kix en Emilia stonden naast de auto naar hem te kijken.

Hij zette een paar stappen in het gras naast de weg. En daarna nog een paar op de eerste meters van hun grindpad.

‘Hondje!’ riep Emilia.

De grote witte hond bleef staan. Hij keek naar hen, zijn staart zwaaide langzaam heen en weer.

‘Wat een schitterend beest,’ zuchtte mama.

Kix keek naar haar. Mama hield van honden, dat wist hij wel, maar hij dacht dat ze kleine honden leuker vond dan grote. Ze had Holly. Holly was oud en zoet, ze paste precies op je schoot, en ze hield van aaien. Ze was al heel lang mama’s hondje. Daarom wilde papa vorig jaar ook een hond, eentje van hemzelf. Mama, Kix en Emilia gaven hem een drukke, middelgrote wijfjespup. Voor zijn verjaardag. Springer heette ze, en ze was altijd vrolijk. Als Springer papa zag, dan sprong ze langs zijn benen omhoog, tot in zijn armen.

Kix hield van Holly en ook van Springer. Maar het waren wel de honden van papa en mama. Emilia en hij hadden geen enkele hond. Nul. En nu stond er een grote, witte, prachtige voor de tweede keer naar hen te staren.

Waar kwam hij vandaan?

Van wie was hij?

Kix liep een paar meter het grindpad op, naar de witte hond toe. Emilia kwam achter hem aan, mama bleef bij de auto.

De hond hield hem scherp in de gaten. Hij keek en hij keek, maar het leek wel of hij zijn voorpoten dieper in het grind probeerde te duwen.

Kix bleef staan, Emilia bleef ook staan.

‘Emil,’ fluisterde Kix, ‘ik wil hem ook houden.’

‘Ja,’ zei Emilia zachtjes.

En daarna zakte Kix door zijn knieën. Hij wist niet waarom, maar hij deed het gewoon.

‘Ik wil jou houden,’ fluisterde Kix tegen de grote witte hond. ‘Ik wil jou houden.’

En toen gebeurde het.

De hond begon te lopen.

Naar Kix.

Hij liep naar hem alsof hij zojuist had besloten dat het mocht. Dat hij het goed vond om voortaan de hond van Kix en Emilia te zijn.

